

Το μέλλον του μεταπτωτικού ανθρώπου ως υπαρξιακό αδιέξοδο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

φωτο:skyscrapercity.com

(Ιωάννου Κ. Κορναράκη, Ομ. Καθηγητού Παν/μίου)

Ο Αδάμ εξώσθηκε από τον Παράδεισο! Και μάλιστα για δυο λόγους. Ο πρώτος λόγος αφορούσε την ανυπα-κοή του στην προειδοποίηση του Θεού για την απειλή του θανάτου, η οποία θα πραγματοποιείτο στην περίπτωση της αντίθετης επιλογής του. Ο δεύτερος λόγος ήταν η σκέψη του Θεού· «Μη ποτε εκτείνει την χείρα αυτού και λάβη από του ξύλου της ζωής και φάγη και ζήσεται εις τον αιώνα».

Ποιός θα είναι άραγε ο τρόπος της ζωής του Αδάμ στη γη «εξ ης ελήφθη»; Θα είναι η γη, η μητέρα του, φιλική σ' αυτόν; Τί του επιφυλάσσει; Ο Θεός, πριν ακόμη προλάβει ο Αδάμ να διαλογισθεί ως προς τον τρόπο της μελ-λοντικής του ζωής, τον ενημέρωσε ήδη για τον τρόπο της ζωής του, στο νέο του περιβάλλον.

«Τω δε Αδάμ είπεν ο Θεός· ότι ήκουσας της φωνής της γυναικός σου και έφαγες από του ξύλου, ου εντειλάμην σοι τούτου μόνου μη φαγείν απ' αυτού έφαγες, επικατά-ρατος η γη εν τοις έργοις σου· εν λύπαις φαγή αυτήν πά-σας τας ημέρας της ζωής σου· ακάνθας και τριβόλους ανατελεί σοι, και φαγή τον χόρτον του αγρού. Εν ιδρώτι του προσώπου σου φαγή τον άρτον σου, έως του αποστρέψαι σε εις την γην, εξ ης ελήφθης, ότι γη ει και εις γην απελεύση».

*

Μόλις ο Αδάμ θα έφθασε στη γη, από το χύμα της οποίας πλάσθηκε από το Θεό, τί θα συλλογίσθηκε άραγε; Ποιά ήταν τα συναισθήματά του και κυρίως ποιοί ήταν οι φόβοι του; Ποιοί κίνδυνοι τον απειλούσαν σ' ένα τόπο βα-σάνων και δυσκολιών, όπως του τον περιέγραψε ο Θεός;

Ο Αδάμ είχε λόγους να έχει φόβους και ερωτηματικά για μια διαμονή γεμάτη με αντιξοότητες και πιθανώς ανυπέρβλητες δυσκολίες, αφού δεν είχε εφόδια κατάλληλα για να τις αντιμετωπίσει. Και σ' αυτή τη γη των βασάνων επέστρεψε γυμνός Αυτός και ο εαυτός του!

Είναι αλήθεια ότι η ψυχολογία του Αδάμ, εξορισμένου σε μια γη εχθρική από κάθε άποψη, δεν ήταν στα...κέφια της! Τι να πρωτοσκεφθεί και τι να πρωτοαποφασίσει. Ο Αδάμ δεν άλλαξε απλώς κατοικία. Άλλαξε τρόπο ζωής! Από το παραδείσιο περιβάλλον των χαρισμάτων και της χαράς κι ευφροσύνης, βρέθηκε τώρα σ' ένα απaráκλητο τόπο βασά-νων. Ποιό είναι αλήθεια το μέλλον του; Ή μάλλον θα υπάρχει μέλλον; Αποξενωμένος από το δημιουργό του και αιχμάλωτος του διαβόλου, ποιό μέλλον μπορεί να έχει;

*

«Εκάθισεν ο Αδάμ απέναντι του παραδείσου και την ιδίαν γύμνωσιν θρήνων ωδύρετο. Οίμοι, τον απάτη πο-νηρά πεισθέντα και κλαπέντα και δόξης μακρυνθέντα! Οίμοι, τον απλότητι γυμνόν, νυν δε ηπορημένον!

Αλλ', ω παράδεισε, ουκέτι σου της τρυφής απολαύσω, ουκέτι όψομαι τον Κύριον και Θεόν μου και πλάστην εις γην γαρ απελεύσομαι, εξ ης και προσελήφθην.

Ελεήμον, Οικτίρμον βοώ σοι· Ελέησόν με τον παραπεσόντα».

*

Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν ο Αδάμ άκουσε καλά και καθαρά την ποινή που ο Θεός προανήγγειλε στον δαιμονικό όφι. Τον απατεώνα του Παραδείσου!

Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι αν ο Αδάμ άκουσε την εξαγγελία αυτή της ποινής και, κυρίως, αν συγκρότη-σε στη μνήμη του την τελευταία πρόταση, τον τελευταίο λόγο του Θεού στον όφι αυτόν. Αν ο τελευταίος αυτός λό-γος του Θεού καταγράφηκε στη μνήμη του, θα μπορούσε, ο λόγος αυτός, να ρίξει στο σκοτισμένο του πνεύμα μια φωτεινή ακτίνα ελπίδας. Μιας ελπίδας μακρινής και α-προσδιόριστης στο χρονικό της στίγμα, αλλά μια ελπίδα. Μια ελπίδα όχι γι' αυτόν, αλλά για τους μακρινούς απο-γόνους του!

Όλος ο στίχος 15 του τρίτου κεφαλαίου της Γενέσεως αποτελεί προειδοποίηση ή μάλλον προφητεία για μια καλύτερη ημέρα που θα έλθει οπωσδήποτε για τούς τα-λαίπωρους απογόνους του, όταν θα έλθει το πλήρωμα του χρόνου. Όταν θα έχουν πεισθεί οι μακρινοί αυτοί απόγονοι ότι το μέλλον τους θα είναι πάντοτε σκοτεινό και αβέ-βαιο, εάν δεν έλθει κάποιος ισχυρός να τους σώσει από τα ανθρώπινα δεινά, από τον εαυτό τους!

Όταν η εμπειρία τους αυτή γίνει πίστη σε σίγουρη προσδοκία, όταν γίνει καθολική ανθρώπινη προσδοκία, «προσδοκία εθνών», τότε θα έλθει! Και με τη θεϊκή δύνα-μή του θα συντρίψει το κεφάλι του δαιμονικού όφι. Θα ελευθερώσει τους απογόνους του από την αιχμαλωσία τους στην εξουσία του και θα καταργήσει το αποτέλεσμα της αμαρτίας του γενάρχη τους, τον θάνατο! Με τον δικό του θάνατο και την ανάστασή του!

Αν δεν άκουσε και δεν αντιλήφθηκε τον παρήγορο αυτό λόγο του Θεού για το ανθρώπινο γένος, τότε η προ-οπτική του μέλλοντος θα είναι γι' αυτόν πιο σκοτεινή, πιο πικρή και πιο αδιέξοδη!

*

Εντούτοις, η πληροφορία του στίχου 24 του τρίτου κεφαλαίου της Γενέσεως, ότι ο Θεός «εξέβαλε τον Αδάμ και κατώκισεν αυτόν απέναντι του Παραδείσου», ήταν οπωσδήποτε μια ενέργεια αγάπης του Θεού στον Αδάμ, εφόσον αυτό το «απέναντι του παραδείσου» δείχνει την πρό-νοια του Θεού για τη διατήρηση στη μνήμη του πεπτωκτός άνθρωπου της παραδείσιας τρυφής, ως νοσταλγίας επιστροφής! Η αίσθηση «απέναντι του παραδείσου» θα προκαλούσε τον άνθρωπο αυτό σε μια νοσταλγία άγρυ-πνη και άσβεστη στους αιώνες.

(Ιωαν. Κ. Κορναράκη, Ομ. Καθηγητού Παν. Αθηνών, Σώμα και Αίμα Χριστού, Αθήνα 2010, σ. 56-60)